

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Ing. V. K.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Ak. Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalovanému: **Magistrát města Hradec Králové**, se sídlem Československé armády 408, Hradec Králové, v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u krajského soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, konkrétně žalovaného, a to z níže uvedených důvodů.

Dne 25. 7. 2012 při ústním jednání na správním odboru žalovaného ve věci vedené žalovaným pod č. j. P/2812/2011/OS/Vim bylo žalobci zakázáno pořizovat videozáznam osob jednajících jménem žalovaného, a to konkrétně referentky M. V., jež jednání vedla, a zapisovatelky M. B.. Proti tomuto jednání se žalobce ohradil a poukázal na skutečnost, že neexistuje žádná právní norma, která by mu v jeho jednání bránila. O vzniklé situaci byla informována vedoucí

správního odboru žalovaného Ing. D., ale na zákazu monitorování průběhu jednání to nic nezměnilo. Uvedené bylo zachyceno v protokole o jednání, který žalobce ocitoval a přiložil současně jako přílohu. Uvedený protokol podepsal.

Dle žalobce došlo uvedeným jednáním žalovaného k porušení ústavní zásady vyplývající z čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky, která umožňuje každému činit to, co není zákonem zakázáno a zároveň nebýt nucen činit něco, co zákon neukládá. Svůj názor podpořil odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a rozhodovací činnost Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Osoby jednající za správní orgán dle něho nepozbývají sice práva zaručená v § 12 a § 13 občanského zákoníku, ale tato ustanovení nelze aplikovat v plné šíři. Jejich projevy totiž byly v dané chvíli projevem správního orgánu, nikoliv projevem osobní povahy. Jejich souhlas k pořizování fotografií u jednání tedy nebyl nutný. Jednání žalovaného směřovalo vůči němu a bylo nejen nezákonné, ale dokonce protiústavní, a to právě v důsledku porušení výše uvedených ústavních zásad, mylné interpretace zákonů České republiky a zneužití úřední moci. Protože žalovaný postupoval obdobně vůči žalobci i v jiných případech, vzniká u žalobce důvodná obava, že se takové jednání žalovaného bude v budoucnu opakovat. Žalobce zdůraznil, že má na zřeteli také společenský zájem na tom, aby obdobné jednání ve všech relevantních věcech bylo napříště soudem zakázáno a nedocházelo tak k plošnému porušování práva žalovaným, a to nejen vůči němu, ale i vůči dalším subjektům.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud:

- určil, že zásah žalovaného spočívající v zákazu pořizování videozáznamu osob z ústního jednání dne 25. 7. 2012 jménem žalovaného ve věci vedené žalovaným pod č. j. P/2812/2011/OS1/Vim byl nezákonný,
- žalovanému napříště zakázal neznemožňovat žalobci pořizování záznamů z jednání před žalovaným.

Po ustanovení zástupce žalobce žalobu ještě doplnil. Znovu popsal průběh ústního jednání konaného dne 25. 7. 2012 a zopakoval i svoji právní argumentaci. Uvedl dále, že se před žalovaným zúčastnil několika přestupkových řízení vedených proti J. H.. Protože v jednom z těchto řízení došlo v důsledku jednání žalovaného k prekluzi přestupku, pojal k profesionalitě úředníků žalovaného značnou nedůvěru. Pro případné zachycení jejich pochybení a pro vlastní dokumentaci se proto rozhodl jednotlivá řízení dokumentovat prostřednictvím zvukových a obrazových záznamů. V tom mu bylo postupem žalovaného zabráněno a to nad rámec oprávnění, která jsou zákonem správnímu orgánu přiznána. Je přitom zřejmé, že žalobci nešlo o zaznamenání jednání osobní povahy osob vystupujících za správní orgán, ale čistě o dokumentaci průběhu řízení, tedy výkonu práce zúčastněných úředních osob. Takovéto jednání nepodléhá ochraně dle § 11 a § 12 občanského zákoníku. Na podporu svého tvrzení se odkázal i na stanovisko Veřejného ochránce práv.

Nepatrně také upravil znění žalobního petitu. Navrhl, aby krajský soud :

- I. určil, že zásah žalovaného spočívající v zákazu pořizování videozáznamu průběhu jednání před žalovaným dne 25. 7. 2012 ve věci vedené žalovaným pod č. j. P/2812/2011/OS1/Vim byl nezákonný,
- II. žalovanému napříště zakázal neznemožňovat žalobci pořizování záznamů z jednání před žalovaným.

Žalovaný podal k žalobě vyjádření. Konstatoval, že jediná úprava pořizování obrazového nebo zvukového záznamu je ve správním řádu obsažena v § 18, který navazuje na § 12 odst. 2 občanského zákoníku. Oprávnění poříditi z jednání zvukový nebo obrazový záznam však toto ustanovení nepřiznává účastníkům řízení ani dalším přítomným osobám. Ve veřejném právu přitom platí zásada, co není dovoleno, je zakázáno. Pokud tedy tyto osoby chtějí zvukový nebo obrazový záznam ostatních přítomných osob poříditi, musí respektovat obecnou úpravu obsaženou v § 12 občanského zákoníku. K takovému postupu je nezbytně nutný předchozí souhlas osob, jejichž obrazový záznam má být pořízen, dle § 12 odst. 1 občanského zákoníku. Ten v dané věci žalobce neměl.

Navíc žalobce, jak sám uvádí v žalobě i v protokolu o jednání ze dne 25. 7. 2012, měl v úmyslu v průběhu tohoto jednání pořizovat primárně videozáznam osob účastnících se ústního jednání jako takových, nikoliv průběh vlastního jednání. To považoval žalovaný za nepřipustné.

Dále zdůraznil, že i pokud by žalobce chtěl pořizovat obrazový záznam správního jednání, ne pouze přítomných osob, bylo by možné jej poříditi pouze se souhlasem těchto fyzických osob, z důvodů uvedených výše. Tento souhlas bude tedy třeba vždy, pokud by žalobce při úkonech činěných v přestupkovém řízení chtěl pořizovat obrazový záznam.

Nelze také opominout čl. IV. odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která stanoví, že meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem. Tím je v daném případě § 11 a násl. občanského zákoníku.

Žalovaný rovněž připomněl, že žalobce v předmětném správním řízení nevystupoval jako obviněný, ale jako navrhovatel.

Rozhodnutí soudů a Úřadu pro ochranu osobních údajů, kterých se žalobce dovolává, se pak dle žalovaného nevztahují na skutkový stav projednávané věci, neboť ani jedno z nich se netýká pořizování obrazového záznamu při jednání ve správním řízení. V něm přitom platí, že jednotlivé úkony se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci a že ústní jednání je neveřejné, pokud zákon nestanoví nebo správní orgán neurčí, že jednání nebo jeho část jsou veřejné s tím, že při určování veřejného ústního jednání dbá správní orgán

na ochranu utajovaných informací a na ochranu práv účastníků, zejména práva na ochranu osobnosti, jakož i na ochranu mravnosti.

Ohledně žalobního návrhu pod bodem II. žalovaný sdělil, že dle jeho názoru takové rozhodnutí nemůže být soudem z povahy věci vůbec vydáno. Jednalo by se totiž o jakési předběžné opatření bez vztahu ke konkrétnímu pořizování záznamu.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobu v plné rozsahu zamítl.

Krajský soud posoudil věc podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, když s tím žalobce i žalovaný výslovně souhlasili. O věci usoudil následovně.

Předně konstatoval, že mezi oběma stranami je nesporný skutkový stav věci, tak jak byl popsán žalobcem v žalobě, a který potvrzuje rovněž obsah protokolu o ústním jednání ze dne 25. 7. 2012 založený ve správním spise.

Dle § 82 s. ř. s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

V dané věci spatřoval žalobce nezákonný zásah v tom, že mu správní orgán zakázal pořizování videozáznamu průběhu ústního jednání v přestupkovém řízení, jehož se žalobce účastnil z pozice navrhovatele.

Faktické jednání správních orgánů musí pro to, aby bylo „zásahem“ ve smyslu § 82 s. ř. s., naplňovat mj. dva znaky : 1) musí jít a aktivitu (úkon), nemůže se jednat o pasivitu (nekonání) správního orgánu, a 2) úkon musí být pro osoby, vůči nimž směřuje, závazný tak, aby tyto osoby na základě tohoto úkonu byly povinny něco dát, konat, nekonat (opominout, zdržet se) či strpět (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 3 Aps 3/2006-54; dostupný na www.nssoud.cz).

Uvedené faktické předpoklady pro to, aby teoreticky přicházelo v úvahu jako nezákonný zásah dle § 82 s. ř. s., shora popsané jednání žalovaného bezpochyby naplňuje. Jednalo se o aktivitu správního orgánu, v důsledku které byl žalobce povinen zdržet se určité činnosti, konkrétně pořizování videozáznamu průběhu ústního jednání.

Krajskému soudu tak zbývalo posoudit, zda tento zásah žalovaného vůči žalobci byl v souladu se zákonem či nikoliv, tedy zda se jednalo o zásah nezákonný, v důsledku něhož došlo ke zkrácení žalobcových práv, jak předpokládá ustanovení § 82 s. ř. s.

Předně nutno konstatovat, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jakožto procesní předpis, kterým se předmětné správní řízení v zásadě řídilo (s výjimkou speciální procesní úpravy obsažené v zákoně o přestupcích), neobsahuje ustanovení, které by výslovně upravovalo problematiku pořizování zvukových či obrazových záznamů ze strany účastníků správního řízení (na rozdíl například od úpravy řízení soudního). Ustanovení § 18, které se věnuje institutu protokolu, ve svém odst. 1 uvádí, že o ústním jednání a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam.

Tuto možnost tedy dává zákon výslovně pouze správnímu orgánu, když pořízení obrazového nebo zvukového záznamu je na jeho uvážení. Jedná se o tzv. úřední licenci podle § 12 odst. 2 občanského zákoníku. Dle něho svolení fyzické osoby s pořízením nebo použitím písemností osobní povahy, podobizen, obrazových snímků nebo obrazových a zvukových záznamů týkajících se této osoby není třeba, použijí-li se k účelům úředním na základě zákona. Toto ustanovení navazuje na odst. 1 téže normy, který zakotvuje obecnou zásadu, že písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením.

Správní orgán tedy má zákonné svolení pořídit obrazový nebo zvukový záznam průběhu úkonu v řízení, o kterém se má sepsat protokol, aniž by k tomu musel mít souhlas dotčených osob, které se budou tohoto úkonu účastnit. Jedná se tedy o úkon správního orgánu, nikoliv o úkon účastníka řízení. Jak už krajský soud uvedl shora, o možnosti účastníků řízení pořizovat si obrazové nebo zvukové záznamy z úkonů v řízení, o nichž se sepisuje protokol, správní řád mlčí.

Krajský soud je z toho důvodu toho názoru, že pro ochranu osobnostních práv mezi účastníky řízení navzájem, resp. pro ochranu osobnostních práv úředních osob vůči účastníkům řízení, platí obecná ustanovení občanského zákoníku pro ochranu těchto práv, tedy zejména jeho § 11 až § 13 (srovnej např. JUDr. Josef Vedral, Ph.D. : Správní řád. Komentář. II. Aktualizované a rozšířené vydání – BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012).

V zásadě tedy mohou účastníci řízení pořizovat obrazové nebo zvukové záznamy z úkonů v řízení, o nichž se sepisuje protokol, pouze se souhlasem podle § 12 odst. 1 občanského zákoníku.

Dle krajského soudu však uvedený závěr nelze učinit bezvýhradně. Lze si totiž představit případy, kdy bude docházet ke střetu práva na ochranu osobnosti s právy jinými, v daném případě s právy účastníka správního řízení na dodržování základních zásad činnosti správních orgánů vymezených v hlavě II. části první správního řádu. Konkrétně například s právem na to, aby věc byla projednána v souladu se zákonem

(zásada zákonnosti správního řízení - § 2 odst. 1), aby správní orgány některé z účastníků řízení nezvýhodňovaly (zásada nestranného postupu správních orgánů a rovného přístupu k dotčeným osobám - § 2 odst. 4, § 7 odst. 1), nebo aby se úřední osoby chovaly vůči dotčeným osobám zdvořile a vycházely jim vstříc (zásada charakterizující veřejnou správu jako službu veřejnosti - § 4 odst. 1).

Mohou tedy, byť zřejmě výjimečně, nastat situace, kdy zájem na ochraně některého z uvedených práv účastníka řízení převýší pro svoji intenzitu zájem na ochraně osobnostních práv úřední osoby. V takovém případě vznikne účastníkovi řízení právo zdokumentovat průběh úkonu v řízení, o němž se sepisuje protokol, formou obrazového či zvukového záznamu.

Krajský soud proto uzavírá, že účastník správního řízení vedeného dle správního řádu má právo na pořízení obrazových a zvukových záznamů z úkonů v řízení, o nichž se sepisuje protokol, bez souhlasu přítomných úředních osob zcela výjimečně a to například tehdy, pokud prokáže, že zájem nad dodržováním základních zásad činnosti správního orgánu v daném případě převáží nad zájmem na ochranu osobnostních práv úředních osob.

Prvotním předpokladem pro takový závěr však bude, že účastníkem správního řízení pořízený obrazový či zvukový záznam bude způsobit uvedenou skutečnost prokázat.

V daném případě chtěl žalobce zdokumentovat průběh ústního jednání a prokázat tím, že vůči němu úřední osoby přistupují zaujatě, jednají s ním arogantně a porušují právní předpisy. Za tím účelem hodlal pořídit videozáznam průběhu ústního jednání, jehož se kromě něj účastnili odborná referentka posuzující předmětnou věc a zapisovatelka sepisující z jednání protokol jako úřední osoby a dále údajný přestupce.

Dle krajského soudu bylo pořízení videozáznamu průběhu ústního jednání způsobit žalobcem uvedený účel naplnit. Z videozáznamu by obecně bylo možno zjistit, zda jednání probíhalo ze strany úředních osob v souladu s právními předpisy, zda jednaly se žalobce zdvořile či nikoliv, případně zda při jednání žalobce vůči dalšímu účastníkovi řízení (údajnému přestupci) znevýhodňovaly.

Dalším předpokladem pro to, aby účastník řízení byl oprávněn pořizovat obrazový či zvukový záznam úkonu v řízení, o němž se sepisuje protokol, bylo, jak už krajský soud shora uvedl, prokázání skutečnosti, že zájem na ochraně některého z uvedených práv účastníka řízení převýšil v daném případě pro svoji intenzitu zájem na ochraně osobnostních práv úřední osoby.

Za tím účelem musí účastník řízení, který obrazový nebo zvukový záznam hodlá pořizovat, ještě před zahájením této činnosti úřední osoby účastníci se daného úkonu předem informovat o svém záměru a tento záměr odůvodnit. A to právě proto, aby úřední osoby byly seznámeny s důvody, pro které chce obrazový nebo zvukový

záznam daného úkonu činit, a aby tak mohly kvalifikovaně posoudit, zda jsou na straně účastníka řízení důvody pro pořízení takového záznamu. Na základě těchto informací se pak rozhodnou, zda pořízení obrazového záznamu účastníkovi řízení povolí či nikoliv. Důvody svého postupu pak musí podrobně rozvést v protokole o úkonu, stejně jako popsat důvody účastníka řízení, pro něž o pořizování obrazového nebo zvukového záznamu úkonu v řízení žádal. Jenom tak totiž může následně soud ve správním soudnictví v řízení o žalobě o ochraně pře nezákonným zásahem správního orgánu mít dostatečné podklady pro posouzení, zda takový postup správního orgánu byl nezákonný či nikoliv. Případné zanedbání shora uvedené povinnosti ze strany správního orgánu by nutně šlo k jeho tíži.

V přezkoumávané věci lze z protokolu z ústního jednání ze dne 25. 7. 2012 vyčíst o pokusu žalobce natáčet jednání následující : *„Navrhovatel při zjišťování totožnosti vyndal svou digitální kameru a chtěl správní orgán začít monitorovat. Správní orgán jej upozornil, že s tímto nesouhlasí a že toto není možné. Navrhovatel digitální kameru nevypnul a monitoruje dle jeho slov stále. Správní orgán opětovně žádal navrhovatele, aby svůj monitoring ukončil. Navrhovatel vypnul kameru a tu uložil do pouzdra a pouzdro do své příruční tašky. V průběhu upozorňování vůči navrhovateli správní orgán kontaktoval vedoucí odboru Ing. D., která je momentálně časově zaneprázdněna, nicméně jakmile to bude možné, se k jednání dostaví. Závěrem správní orgán podotýká, že monitorování průběhu jednání správní orgán navrhovateli neumožňuje.“*

Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce správnost obsahu protokolu nezpochybňoval, a to ani v průběhu či po skončení ústního jednání, ani v dalším průběhu správního řízení, ani v žalobě. Ostatně protokol po ukončení ústního jednání také na důkaz souhlasu s jeho obsahem podepsal a jeho obsahu se dovolával i v žalobě. Krajský soud tak vychází z předpokladu, že obsah protokolu zachytil průběh ústního jednání věrně a v úplnosti, a to včetně uvedené epizody týkající se pokusu žalobce ústní jednání natáčet videokamerou. Je tedy zřejmé, že žalobce přítomné úřední osoby o důvodech, pro něž hodlá videozáznam průběhu jednání pořizovat, neinformoval. On ostatně o pořízení videozáznamu ani nežádal, ale bez dalšího začal natáčet. Správní orgán tak nemohl důvodnost jeho požadavku ve světle shora krajským soudem vymezených kritérií vůbec posoudit.

Za této situace, kdy správnímu orgánu nebyly známy důvody, pro které žalobce započal bez bližšího vysvětlení s natáčením, tak dle krajského soudu žalovaný nepochybil, pokud pořizování videozáznamu žalobci zakázal. Nemohlo mu totiž být zřejmé, zda žalobce vůbec hodlá pořídit videozáznam průběhu ústního jednání. Stejně tak mohly přítomné úřední osoby nabýt dojmu, že si pořizuje pouze jejich obrazové záznamy a to za jim neznámým účelem, což by pochopitelně žalobcovu počínání stavělo do zcela jiné roviny. Žalovaný tak jednal zcela v souladu se shora citovaným zněním § 12 občanského zákoníku.

Již jen z tohoto důvodu nemohl krajský soud seznat postup žalovaného nezákonným ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť důvod pro přípustnou výjimku ze zásady priority ochrany osobnostních práv úředních osob vůči účastníkům řízení, v daném případě tedy i vůči žalobci, neshledal.

Dlužno ovšem dodat, že ani důvody pro pořizování videozáznamu z jednání, které uvedl žalobce v žalobě a jejím doplnění, by ve výsledku jiný verdikt krajského soudu nepřinesly. Žalobce argumentoval tím, že se v minulosti zúčastnil několika přestupkových řízení vedených proti J. H. coby přestupci a jelikož v jednom z těchto řízení došlo v důsledku jednání žalovaného k prekluzi přestupku, pojal k profesionalitě úředníků žalovaného značnou nedůvěru. Takto obecně a nekonkrétně specifikované důvody rozhodně kvalitativně nepředstavují onu krajským soudem předpokládanou situaci opravňující účastníka řízení k pořizování obrazového či zvukového záznamu úkonu v řízení, o němž má být sepsán protokol. Tedy situaci, kdy by bylo prokázáno, že zájem nad dodržováním základních zásad činnosti správního orgánu v daném případě převáží nad zájmem na ochranu osobnostních práv úředních osob.

V souvislosti s tím krajský soud ještě připojuje svůj názor, že tomu, aby účastník řízení mohl být se svým požadavkem na pořizování obrazového či zvukového záznamu úspěšný, musí v zásadě předcházet ze strany účastníka rovněž vyčerpání zákonných možností daných správním řádem na ochranu těch práv, jejichž ochranu pořízení obrazového či zvukového záznamu vyžaduje. Pokud tedy v přezkoumávané věci žalobce nabyl z předchozích správních řízení dojmu, že se dotčené úřední osoby vůči jeho osobě nechovají nestranně, mohl například využít postupu dle § 14 správního řádu a vznést vůči těmto osobám námitku podjatosti. Ze správního spisu však nevyplývá, že by tak učinil.

Krajský soud považuje za vhodné vyjádřit se stručně rovněž k námitce žalobce, že žalobu podává rovněž ve veřejném zájmu, aby k podobnému jednání žalovaného nedocházelo také v podobných případech u jiných subjektů. Soudní řád správní institut veřejného žalobce (tedy subjektu, který je oprávněn podat žalobu k ochraně veřejného zájmu) zakotvuje a to ve svém § 66. Ten je však systematicky zařazen pod díl 1 hlavy II. s. ř. s., tedy týká se výhradně pouze žalob proti rozhodnutím správního orgánu. Nelze jej tak aplikovat v případě řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu upraveného v díle 3 hlavy II. s. ř. s.

Krajský soud ještě dodává, že ani v případě ustanovení § 66 s. ř. s. nepřichází aktivní legitimace žalobce coby žalobce veřejného v úvahu. Uvedené ustanovení totiž obsahuje taxativně omezený výčet subjektů oprávněných k podání žaloby k ochraně veřejného zájmu. Fyzická osoba takovou žalobu bez dalšího oprávněna podat není (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 8 As 24/2006-60; dostupný na www.nssoud.cz).

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Žalovaný náklady řízení neuplatnil a krajský soud ze soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké vznikly. Rozhodl proto tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 9. května 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu